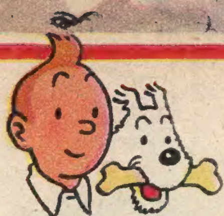

KUIFJE

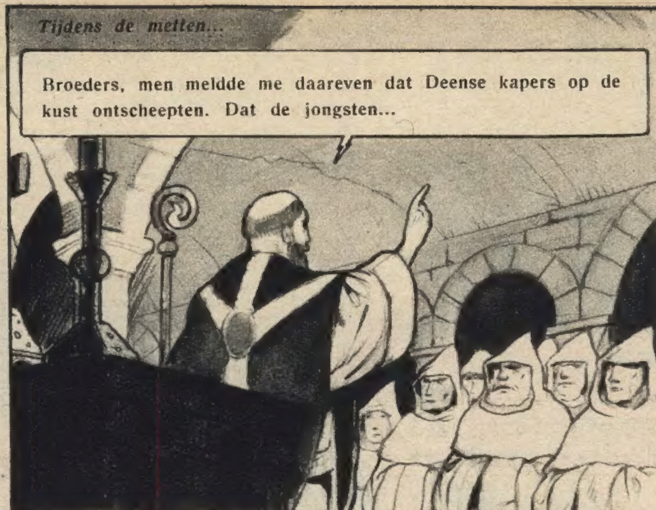
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG — 21
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

HET SPOOKSCHIP

VOLLEDIG VERHAAL DOOR J. LAUDY

HET GEBEURDE IN HET JAAR 870. REEDS EEN EEUW LANG PLUNDERDEN DE VIKINGERS DE ENGELSE KUST. OP ZEKERE DAG WAREN ZE OOST-ANGLIE BINNENGEVALLEN EN HADDEN DE KONING EN ZIJN FAMILIE GEDOOD OF ONTVOERD. SLECHTS EEN KONINGSZOON, CEDRIK, WAS KUNNEN ONTSNAPPEN. DE MONNIKEN HADDEN HEM MEEGENOMEN NAAR EEN ABDIJ VAN HET KONINKRIJK WEST SEX. CEDRIK WAS OPGEGROEID IN DE BOSSEN EN LEEFDE EEN VRIJ EN WILD LEVEN. AAN HET HOOFD VAN ZIJN KRIJGERS VIEL HIJ DE VIKINGERS AAN, TELKENS HIJ DAARTOE DE KANS HAD...

In de abdij van West Sex werd de relikwie van de H. Augustinus vereerd. Ze was verborgen in een schrijn van zuiver goud, versierd met edelstenen...

Tijdens de metten...
Broeders, men meldde me daareven dat Deense kapers op de kust ontscheepten. Dat de jongsten...

Doch op hetzelfde ogenblik werd deur ingebeukt...

Daar waren de Vikingers reeds !
De heidenen ! We zijn verloren !
Thor, help me !

Uren gingen voorbij... Toen daagde in de verte een Saksisch heer begeleid van enkele ruiters, op...
Brand ! De abdij staat in brand !

Vader Turner !... Wat is er gebeurd ?
Cedrik, ben jij het ?... Als klein kind heb ik je gered... het is de Voorzienigheid die je stuurt... De Noormannen overvielen ons... Al m'n broeders zijn dood... en de relikwie, die je vader ons geschonken had, werd gestolen...

Wat ? Ze durfden...
Ja, Cedrik, de Vikingers roofden de schat... Hij mag niet in hun handen blijven... Dat God je helpe...

De prins en zijn getrouwen gingen op verkenning en dezelfde avond...
Ze zijn zeer talrijk en ze hebben hun kamp vlak bij de kust opgeslagen. Ze zullen er wel een tijdje blijven, want ze kalfateren twee van hun snekken op...
Prachtig ! Morgen trek ik er naartoe. Ik wil hun getalsterkte nauwkeurig opnemen... Jij gaat met me mee, en wacht op me in het woud...

De volgende dag bij de Vikingers...
Je speelt harp ? En je zult ons op Saksische liederen vergasten ? Fijn ! Gisteren hebben wij de mis gezongen in een abdij... de monniken beviel zulks niet... Hahaha !
Jullie lachen te vroeg !

Bij valavond keerde de muzikant (het is niemand minder dan Cedrik) naar zijn gezel terug...
Ik heb de relikwie niet gezien, doch ik meen dat men ze verborgen heeft om haar niet met de rest van de buit te moeten verdelen. Waar de relikwie verborgen is, zullen we pas weten als we het kamp overrompelen...
Ze zijn talrijker en beter bewapend dan wij...
Weet ik, maar ik geloof, dat ik een middel gevonden heb om hen te overwinnen... Hun standaard is een magisch symbool, zo lang ze die bezitten overwinnen ze, daarin geloven de Vikingers vast. Welnu, ik steel hun standaard nog deze nacht... Ik ken de weg. Wacht hier op me en hou de paarden gereed...

Bij het eerste morgenkrieken...
Ik had een vreselijke droom... Witte paarden vertrapten ons, en we konden ons niet verdedigen, want onze armen waren als verlamd...
Koning van de Zee ! Kom zien !

Rognar, de standaard ! De standaard van de goden is verdwenen !
Onmogelijk ! Je slaapt nog !

Het is waar ! Odin heeft ons verlaten... Het teken van de overwinning was op die zijde geborduurd...
A L A R M !

In de grauwe morgen kwam een andere standaard opdagen... Men zag een wit paard omringd door vele lansen, bijlen en knotsen...
ALARM !
DE SAKSEN !

Met Cedrik aan het hoofd stormden de Saksen het kamp binnen...

Rognar trachtte zijn krijgers te verzamelen, en blies in een grote zeeschelp...

Maar de moed van de Vikingers bleef zoek. Ze waren te zeer onder de indruk van de geheimzinnige verdwijning van hun standaard...

Rognar voelde dat hij zou verliezen, en vluchtte met enkele getrouwen...
Dit is een waarschuwing van de goden, we moeten deze grond verlaten...

Intussen...
We zochten overal,
doch vonden de relikwie niet...
Een snek vaart af !

Een zwart drakenschip ! Het is Rognar die vlucht... Hij heeft de schat meegenomen... Wat gedaan ?... Mijn soldaten zijn geen zeelui... Ha, ik heb het gevonden !

Stap in een snek, vooruit ! Ik kom over enkele ogenblikken...

Cedrik galoppeerde naar zijn eigen kamp...

En kwam weldra terug met de standaard van de Vikingers...
Waarom brengt hij die standaard mee ?

De achtervolging werd ingezet. Alhoewel Rognar niet veel roeiers had, behield hij z'n voorsprong...

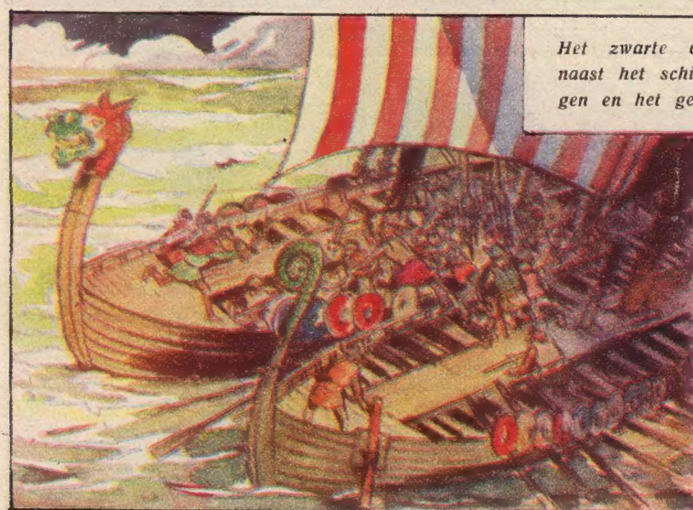

Een hevige wind kondigde storm aan...
We halen hen nooit in, of... ik zou hen moeten doen stoppen. Blaas op de hoorn en hijs de standaard !

Het hoorngeschal klonk ver en de Vikingers hoorden het...
Wat is dat ? O, dat Thor me vervloeke, indien dat niet...

... onze eigen standaard is ! Zij hadden hem geroofd, maar we zullen hem terug winnen... Laat ze naderen...

Waarachtig, mijn list gelukt! Vrienden, maak jullie klaar !

Rognar en Cedrik staan op de boeg van hun snek...
Ho, Koning van de Zee ! Geef de relikwie, en ik geef je je standaard...
Die kom ik wel zelf halen !

Het zwarte drakenschip kwam naast het schip van Cedrik liggen en het gevecht begon...

De Vikingers vochten als leeuwen, doch de Saksen waren veel talrijker...

En terwijl...
Nu heb ik je !

Het zwaard van Cedrik was vlugger dan de bijl van Rognar.
En nu de relikwie !

Alle opzoekingen bleken tevergeefs...
Niets! Waar mag ze verborgen zijn ?

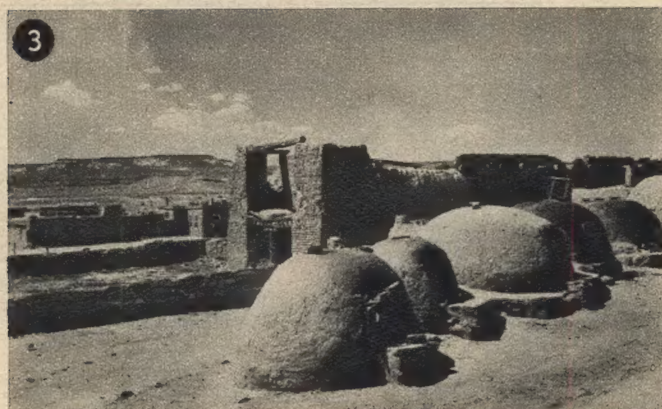
Het Zwarte Drakenschip is niet vergaan... Sedert die dag zwerft het over de zeeën en bij hevige storm of dichte mist zien de schippers het soms eensklaps opdagen. Behangen met zeewier en schelpen schijnt het uit een andere wereld te komen...

DE ROODHUIDEN DANSEN NOG!

DE Roodhuiden hebben de strijdbijl reeds lang begraven en wonen als vredelievende burgers in de reservaten, welke de blanken hen hebben toegewezen, in bepaalde streken van hun vroegere jachtvelden.

De Indianen zijn nog talrijker dan men zou menen, en sommige stammen hebben de oude tradities nog gaaf bewaard. De Roodhuiden zijn landbouwers geworden, veefokkers, of leven van de zelfgemaakte voorwerpen, die ze aan toeristen en vreemdelingen verkopen. Ze zijn bv. ongemeen handig in het vervaardigen van vazen en schalen, naar typisch Indiaanse wijze, versierd met geometrische motieven en dieren.

Het feest van de stam wordt eens in het jaar plechtig gevierd. Dan komt de schilderachtige kleedij te voorschijn, waarvan enkele kostbare stukken nog dagtekenen uit de tijd van Sitting Bull en Red Cload. Op die dag hebben de Indianen geen oog voor de nieuwsgierige toeristen; zij dansen zoals weleer.

Het decor, de klederdracht, de muziek en de dansen bleven in de loop der eeuwen ongewijzigd. Wanneer je de foto bekijkt, zie je een Indiaan net zoals hij er uitzag honderd jaar geleden. De dansen kondigen echter niet meer het naderen van de oorlog aan; ze zijn een uiting van vreugde.

1. Het dorpsplein op de dag van het groot feest. De dans van de Commanchen is een van de schilderachtigste die men zien kan. De dansers smeken de zegen van de goden af alvorens op jacht te gaan.

2. Dansers en zangers van de Zunisstam uitgerust met de attributen van de jagers voor de Damhertdans. Iedere jager draagt boog en pijlen en dan zijn er ook nog de ratels en bellen om het wild op te jagen.

3. Het dorp van de Zunis is nu een rustig oord, doch vroeger was het de hoofdstad van een oorlogszuchtige stam van Nieuw Mexico. De zeden en gebruiken veranderden echter niet veel sedert de Spanjaard Coronado deze plaats in 1540 veroverde.
Vooraan bemerk je de ovens.

4. De « Kiva » van de Zunis. Kiva wil zeggen « huis der goden », het is een ovaalvormig gebouw zonder dak, waar godsdienstige plechtigheden georganiseerd worden. Het is ook hier dat de dansers zich klaar maken. De mast die op het balkon staat is heilig. Voor een rouw, plaatst men de mast vertikaal.

5. In het dorp St. Hildefonse, bereiden de Indianen de schilderachtige Damhertdans vóor. Je ziet hier zangers en dansers die hun liederen en danspassen herhalen op het rhythme van de trommelslag.

6. Na de Damhertdans gaan de dansers naar de ceremoniekamers, die aan het « huis der goden » palen. Vreemdelingen worden hier absoluut niet toegelaten.

7. Dat is de Dans van de Buffel, ook deze dans dient om de goden mild te stemmen en een goede jacht af te smeken. Jonge dansers zetten hiervoor de kop van de symbolische buffel op het hoofd. Let op de tekeningen waarmee ze hun lichaam versieren !

Victoria presenteert DE HELDHAFTIGE KARAVAAN

Een weinig verder, in het licht van een bliksemschicht...

... ziet de grenadier het vijandelijk kamp. Daar moet er voedsel zijn...

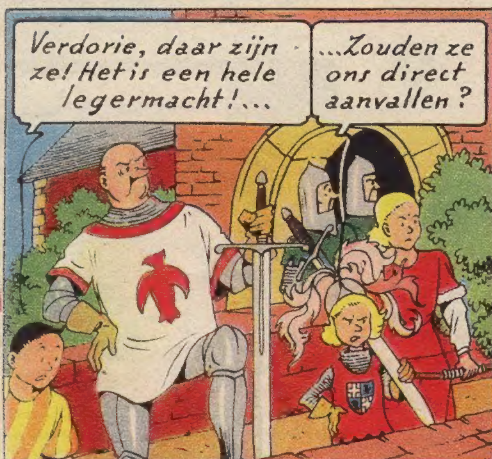

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

van Kleef gelukte er in de gemeentenaren tegen de heer van Beersel in het harnas te jagen. Een leger rukt op...

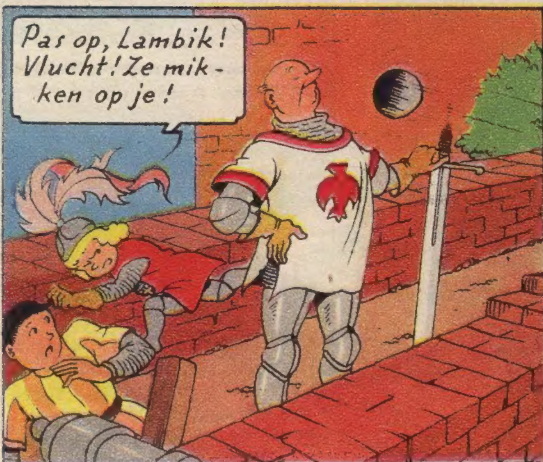

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 2|4, BRUSSEL

DE BLINDE RODENBACH

« Blind was hij zelf,
Maar zijn leven
was een licht voor anderen. »

WANNEER men de naam Rodenbach hoort uitspreken dan denkt men dadelijk aan de jonggestorven dichter Albrecht Rodenbach, de lievelingsleerling van Hugo Verriest, de auteur van « Gudrun » en menig gloedvol strijdgedicht, de bezieler van de Vlaamse Studentenbeweging.

Er zijn echter nog andere mannen geweest die het geslacht Rodenbach beroemd hebben gemaakt. Albrecht Rodenbach heeft reeds lang zijn standbeeld gekregen in zijn geboortestad Roeselare. Binnen enkele weken wordt er niet ver van Roeselare, in de gemeente Rumbeke, een ander Rodenbach-standbeeld onthuld, ditmaal een ter ere van de blinde Alexander Rodenbach.

Wie was deze blinde Rodenbach ?

Eveneens een kind van Roeselare, (waar hij in 1786 geboren werd). Toen Alexander elf jaar oud was, werd hij op Roeselarekermis het slachtoffer van een ongeval. Zijn ogen werden getroffen door een afschampende kogel, afgevuurd door zijn eigen vader ! Alle operaties mislukten. Zelfs de lijfarts van Napoleon slaagde er niet in de ogen van de ongelukkige Alexander te redden.

Het wonder in het leven van deze blinde knaap is, dat hij spijts die handicap, een buitengewoon vruchtbaar leven heeft gehad. Zijn vader, schepen van Roeselare zond Alexander te Parijs, naar de eerste blindenschool van Europa. Daar leerde Alexander turnen, dansen, schaatsen en zwemmen.

Dank zij zijn wilskracht stichtte de blinde Alexander een brouwerij, hij werd lid van het Nationaal Congres, volksvertegenwoordiger en burgemeester van de gemeente Rumbeke. Als staatsman zorgde hij er voor dat de arme blinden-en doofstommen kosteloos opvoeding en onderwijs zouden genieten. In 1853 publiceerde hij een boek over zijn lotgenoten. Dit werk bezorgde hem een internationale beroemdheid.

Een man van zulk formaat, die spijts het verlies van zijn ogen, zo'n grote rol gespeeld heeft, verdient terecht dat men hem eert, en hem tot voorbeeld stelt voor alle jongens en meisjes, die menen dat zij ten gevolge van ziekte of ongeval hun weg in het leven niet kunnen maken.

Kuifje

MEN LEEFT LANG IN BELGIE

HET moet bij ons nog lang niet zo slecht zijn, want we hebben 45 honderdjarigen ! In het jaar 1947 telde ons land er 17 terwijl we er in het jaar 1900 slechts 8 hadden. In 1910 waren er 16, in 1920 telde ons land er 18 en in 1930 waren er 23.

Van de 45 eeuwelingen, die thans in ons land wonen, zijn er 37 vrouwen. De indeling per provincie ziet er als volgt uit : Antwerpen : 12; Brabant : 9; Limburg : 7; West-Vlaanderen : 6; Henegouwen : 5; Oost-Vlaanderen : 3; Luik : 1.

OF DEZE BROMFIETS AFTREK ZAL HEBBEN

EEN Duitser lanceerde een nieuwe soort bromfiets : Een fiets met een schroefmotor die op de rug van de fietser geplaatst wordt ! De uitvinder beweert hiermee in snelheid alle bestaande bromfietstypes de loef af te steken.

In de Winter moet zo'n motor op je rug wel warm zijn maar, wat doe je in de Zomer ?

KOM DAT TEGEN !

DE Amerikaanse sergeant Luther Seldon, ingelijfd bij de bezettingstroepen en ingekwartierd in München, kreeg een maand verlof. Hij besloot hiervan niets aan zijn vrouw te schrijven, doch haar eens echt te verrassen.

Toen hij in Richmond (U.S.A.) aan z'n huisdeur belde, kwam er niemand opendoen. Alles was gesloten. Een buurvrouw stak haar hoofd door het raam en riep :

« Hallo boy ! Ho, ben jij het ? Je vrouw is zo pas naar München vertrokken. Ze wou je zo eens echt verrassen ! »

DUITS DOOFSTOMMENTHEATER TE BRUSSEL

HET doofstommentheater van Dortmund, dat drie jaar geleden werd opgericht en dertig leden telt, zal in Augustus in Brussel optreden met een stuk van de bekende Spaanse schrijver Lope de Vega.

EEN SCHILDERIJ MET EEN SCHRIJFMACHINE

PORTRETTEN gemaakt met een schrijfmachine hadden jullie reeds gezien, niet ? Wel, hier komen de schilderijen of beter de portretten in kleuren ! Dhr Messely van Roubaix maakt ze met zijn schrijfmachine, die voorzien werd van linten in drie verschillende kleuren. Eerst legt hij de omtrekken vast, dan « schildert » hij (indien we het zo mogen uitdrukken) het overige bij middel van letters, cijfers en lettertekens, die heel handig onder of naast elkaar geschikt worden. Hij mengt de drie kleuren, door de letters in een verschillende kleur, op elkaar te typen. Door de letters en lettertekens dichter of verder uit elkaar te typen, verkrijgt hij licht en schaduw en de gewenste nuances. Er staan niet minder dan 25 tekens op iedere vierkante centimeter. De portretten gemaakt door Messely zijn gelijkend, hoe zonderling dat ook moge klinken !

IN TWEE WOORDEN

Keuze

TIJDENS een liefdadigheidstombola in Groot-Brittannië, trok een kaalhoofdig man een winnend lot. Hij mocht tussen volgende geschenken kiezen : Brillantine voor het haar of een zeemvel... Moest dit laatste dienen om z'n schedel te doen glanzen ?

Veroordeling

EEN motocyclist veroorzaakte onvrijwillig de dood van zijn beste vriend. De Duitse rechtbank veroordeelde hem om gedurende twaalf maanden, iedere Zondag een ruiker op het graf van zijn vriend te leggen...

Niet tevreden

EEN 18-jarig Gretchen heeft een officiële aanvraag gedaan om een andere familienaam te mogen dragen... Ze heet thans «Küssmich», ofte «Kus me» !

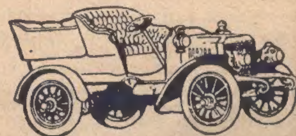
PRESIDENTEN EN AUTO'S

AMERIKA kreeg negen presidenten sedert de auto zijn zegevierende intocht hield. Dwight Eisenhower is de tiende in de reeks en de vijfde die sturen kan. Hij is de zesde president van Amerika die zijn intrede in de hoofdstad deed per auto en niet met een staatsiekoets.

Theodoor Roosevelt hield veel van paarden en was een volleerd ruiter, hij was het nochtans die het nut van de auto besefte en gebruikte bij officiële en niet-officiële gelegenheden. Na hem kwam William Howard Taft, de éérste president die een eigen autopark had. Thans bestaat het wagenpark van het Witte Huis uit niet minder dan zes en dertig wagens ! Warren G. Harding volgde Taft op en was de eerste president die zelf sturen kon.

Franklin D. Roosevelt bestuurde zelf zijn wagen. Harry Truman stuurde ook liefst zijn auto zelf. Eisenhower leerde sturen in het leger.

Toen president Hoover de leiding van de staat in handen kreeg, had Amerika reeds twintig millioen auto's (vrachtwagens inbegrepen). Tijdens de regering van Eisenhower zal men de 55 millioen bereiken !

KUIFJE in de Sportwereld

HET AFSCHEID van de " OUDE „ NEGER aan de RING

HEEL New-York had zich voorgesteld dat de revanche-kamp voor het wereldkampioenschap in het zwaargewicht tussen de 28-jarige blanke Rocky Marciano en de oude, maar harde en sluwe neger Joe Walcott tot een legendarisch gevecht zou uitgroeien. Doch het werd alleen een klucht. Een rauwe, wanstaltige klucht, die slechts 2 min. 25 sec. duurde, doch die 45.000 toeschouwers millioenen franken (of beter gezegd duizenden dollars!) uit hun zakken heeft geklopt. Juist 145 seconden duurde de klucht. Toen sloeg Joe Walcott, na een keiharde rechtse op de kin, achterover en kwam slechts na de 10 seconden weer overeind. Hij was uitgeteld!

Mensen, die in de Amerikaanse bokskringen zijn ingewijd, verklaarden onomwonden dat de oude Joe zich, om een aframmeling van de oersterke Marciano te voorkomen, zonder meer had laten uittellen. Het koddige van de hele zaak was echter, dat de manager van Walcott na de kamp klacht neerlegde. Hij beweerde dat de kampleider maar tot 9 geteld had, vóór Walcott overeind kwam. En niet tot 10. Doch de middelen, die de moderne mens terzijde staan om argumenten te staven, zijn legio. Men haalde er de film, die van de wedstrijd gemaakt was, bij te pas. En op die film zag men duidelijk dat de kampleider 10 keer de arm liet nederdalen. Bij iedere tel dus!

Dat wordt ongetwijfeld het afscheid van de oude neger aan de ring. Er werd nu immers achterhaald dat Walcott geboren werd in 1910 en dat hij dus 43 jaar oud is. Hij zelf echter zei dat hij er maar 39 was. Hij zei dit omdat een reglement in Amerika luidt dat boksers op 39-jarige leeftijd de beroepssport moeten vaarwel zeggen.

Joe Walcott had die leeftijdsgrens dus reeds vier jaren overschreden. De Amerikaanse boksbond wist dat. Doch Amerika was in die jaren arm aan zwaargewicht-boksers en Joe Walcott was nog één van de grote vedetten. Zij kon nog geld uit hem slaan. En daarom liet zij hem over de leeftijdsgrens voortboksen. Daarom gaf Joe Walcott aan iedereen, die naar zijn leeftijd vroeg, ook met voorgewende onnozelheid, het antwoord: «Ik weet het niet juist! Maar ik denk 39!»

Nu is echter ook de rol van de oude Walcott in de bokssport definitief afgelopen. En nu gaf hij zijn geheim prijs. «Ik ben een «oud» man. In 1910 geboren! Ik had een merkwaardige loopbaan. In de kracht van mijn jeugd kreeg ik nooit grote kampen. Ik bleef een arme stumper. In de laatste jaren van mijn haast 28-jarige bokscarrière kreeg ik de grote kansen en verdiende ik nog een fortuin. Ik kon het echter goed gebruiken. Ik heb zes kinderen, die ik allen een zonniger leven wil verschaffen dan ik heb gesleten.»

DE NACHTEGALEN VAN PARIJS EN DE KLEINE ZANGERS ZONDER NAAM

DE grote bioscoop «Métropole» te Brussel, waar Kuifje zijn vrienden had uitgenodigd om de eerste vertoning van de film «Nachtegalen van Parijs» van Maurice Cloche bij te wonen, was tot in de nok gevuld. Het was tijdens deze vertoning dat het koor «De Kleine Zangers zonder Naam» van Brussel optrad. Het koor oogstte een verdiend succes en de fijne film, die nadien werd afgedraaid, viel in de smaak van al onze vrienden.

BRIEVENBUS

WILLY PALLEMANS, van Borgerhout, schreef me dat hij onze nieuwe Postiljon het best van al vindt in Kuifje. Je bedoelt natuurlijk: het best van alle teksten? Hartelijk.

★

WALTER VILAIN, van St-Idesbald, verklaart dat hij van Kuifje niet meer zou kunnen scheiden, zozeer is hij er op verslingerd geraakt. Hij kan ook goed tekenen. Bezorg me eens enkele tekeningen ter inzage Walter!

★

IN EMELGEM hebben we een trouwe lezer, die een versje voor onze prijsvraag «Wij zijn een volk van dichters» opstuurde, evenals een vriendelijke brief. Jammer genoeg kan ik zijn naam niet ontcijferen. Deze lezer beloofde me dat hij eens uitvoerig zijn mening over Kuifje zou te kennen geven. Ik verwacht die brief en hoop dat ik de naam dan zal kunnen lezen. Met mijn hartelijkste groeten.

★

JAAK BOON, van St-Niklaas, leest met grote belangstelling onze autokroniek. Hij zou graag hebben dat we eens een proefrit maakten met een Hillman. Die wagen komt ook wel eens aan de beurt. Maar dat zal nog een tijdje duren, want we hebben reeds verschillende proefritten gemaakt die nog moeten gepubliceerd worden. Met mijn beste groeten.

★

'S WOENDAGS wordt er bij ons thuis gevochten, zo schrijft H. SOURBRON, van Diepenbeek. «Onze Pa en onze Ma verslinden Kuifje van voren tot achter. Zelfs mijn nonkel komt Kuifje bij ons thuis lezen.» Ons blad blijkt dus een familiaal succes te zijn bij de Sourbron's te Diepenbeek. Beste groeten aan heel de familie.

Stalis vertelt hoe hij schrijver werd...

DE Brusselse Clubleden die verleden week naar de gezellige Donderdagnamiddag in het Kuifje's theater gekomen waren, kregen de gelegenheid kennis te maken met de jeugdschrijver I. Stalis die reeds enkele korte verhalen in Kuifje publiceerde en vooral bekend werd door zijn voordrachten en boekjes over de Boerenkrijg. Stalis vertelde op een gemoedelijke toon hoe hij er toe gekomen is schrijver te worden en hoe zijn werken ontstaan. De clubleden die er van dromen, later ook eens schrijver te worden waren in hun nopjes met al deze gegevens.

Ze mochten ook vragen stellen.

Dat er die namiddag ook plezier gemaakt werd, kan ik je verzekeren, want Mej. America (amper tien jaar oud) draaide verschillende leuke tekenfilmpjes en daarna werden alle aanwezigen voor ons opnametoestel geïnterviewd. Ze konden daarna hun eigen stem beluisteren!

Hou je van de Dieren?

Onze Hollandse lezers hebben zich inderdaad geweerd. Verleden week kreeg ik verschillende goede inzendingen van boven de Moerdijk. Deze van M. J. ten Hoor, uit Haren (Groningen), vond ik de beste. Hij mag dan ook een album kiezen uit volgende titels: «De Leeuw van Vlaanderen» — «Het Geheim van de Zwaardvis» (eerste of tweeede deel) en het eerste of het tweede deel van «De Avonturen van Corentin». Zohaast we zijn kaartje ontvangen hebben, wordt zijn album verzonden.

Wie zal er volgende week de prijs wegkapen met de beste dierenanecdote?

IN MEMORIAM MICKY

OP een avond, nadat we gevoetbald hadden, vond ik een klein poesje op straat liggen. Natuurlijk pakte ik het beestje op en nam het mee naar huis. Ik vroeg of ik het poesje houden mocht, en mijn ouders vonden het goed, op voorwaarde dat ik eerst in de buurt ging vragen of er een poesje gemist werd. Gelukkig voor mij was dit niet het geval, en dus mocht ik het diertje houden. M'n vader maakte een mandje in orde waar het in slapen kon. Die avond ben ik later dan gewoonlijk naar bed gegaan, want ik kon haast niet van het poesje weggaan. De volgende morgen was ik eerst op en ging direct naar het mandje. Micky, zo hadden we het poesje genoemd, was ook reeds wakker en liep heen en weer in de schuur. Die morgen moest ik vroeg naar school, en toen ik thuiskwam lag Micky op een kussen te spinnen met een blauw strikje om haar halsje.

Die middag heb ik fijn met Micky in de tuin gespeeld. Ik rolde een kruisbes (die waren toen rijp) over het tuinpad en Micky holde er achteraan. Ja, toen was alles nog zo mooi, maar de volgende dag gebeurde het: Ik was naar school en Micky speelde in de tuin. Toen kwam er een hond (er dringen veel honden uit de buurt bij ons in de tuin) en begon met het jonge poesje te vechten. Micky kon niet meer weg en werd zodanig toegetakeld, dat mijn zuster, die toegesneld kwam, niet meer helpen kon. Micky stierf in haar armen, en we hebben ons poesje, achter in de tuin, onder een oude, bloeiende meidoorn begraven.

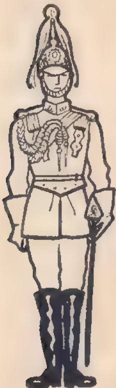
M. J. TEN HOOR,
Haren (Groningen).

DE KRONING van ELIZABETH in BEELD

HET is in een prachtige koets, verguld en met schilderijen versierd, dat koningin Elizabeth II op 2 Juni a.s. naar de Abdij van Westminster zal rijden om er gekroond te worden. De koets, die vervaardigd werd in 1761, wordt door acht grijze paarden getrokken. Honderd jaar geleden waren de koninklijke stallen tweehonderd paarden rijk, nu nog slechts negen en twintig. De « Greys », die Elizabeth II naar Westminster voeren, zijn geen volbloeden, doch stevige halfbloeden. Zes hiervan werden, na de oorlog, geschonken door de koningin van Nederland. Al de grijze paarden van de koninklijke koets dragen de naam van een beroemd man : Foch, Montgomery, Eisenhower, enz.

DE ESCORTE VAN HARE MAJESTEIT

DE RUITERIJ VAN HET HUIS VAN DE KONINGIN.

DE « Household cavalry » is samengesteld uit twee eliteregimenten, nl. de « Life-Guards », met een rode uniform onder hun wapenrusting, en de « Royal Horse Guards ». Deze laatsten kregen de bijnaam van « Blues » omwille van hun blauwe uniform. Deze twee regimenten beschermen de Engelse koningen reeds sedert driehonderd jaar.

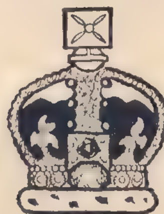
DE « YEOMEN OF THE GUARD ».

DE schilderachtigste leden van Elizabeth's lijfwacht zijn ongetwijfeld de « Yeomen of the Guard » (oude soldaten van de garde). Het is een militair corps dat in 1485 door Henry VII gesticht werd. Dit corps had als opdracht dag en nacht over de koning te waken. Ze wilden zich voorbeeldig van hun taak kwijten en gingen zo ver het bed van de koning op te dekken. In de loop van vijf eeuwen veranderde hun uniform niet, doch hun functies zijn nog slechts van louter ceremoniële aard. Ze zijn paraat wanneer buitenlandse vorsten op Buckingham ontvangen en wanneer er bals en gala's gegeven worden. Men mag de « Yeomen of the Guard » niet verwarren met de bewakers van de Londense Tower, die bijna dezelfde uniform dragen. Ieder lid van « Yeomen of the Guard » moet 21 jaar dienst doen in het leger alvorens hij de grote hellebaard en de schilderachtige uniform mag aantrekken.

ELIZABETH HEEFT TWEE KRONEN...

DE kroon, links, — van goud en met edelstenen belegd — heet men de kroon van de H. Edward en dagtekent van de XIe eeuw. Driehonderd jaar geleden, werd ze voor koning Karel II hermaakt. Ze weegt 2,5 kg., dus wel wat zwaar om uren op je hoofd te houden ! Het is daarom dat Elizabeth de keizerlijke kroon (rechts) zal dragen, die in 1638 voor koningin Victoria gesmeed werd. De keizerlijke kroon is bezet met niet minder dan drie duizend diamanten, tweehonderd zeven en twintig parels, zeventien safieren, elf smaragden en vijf robijnen. Een van deze robijnen werd, nu zo wat zeshonderd jaar geleden, aangeboden aan Edward, de Zwarte Prins.

DE KRONINGSZETEL

DE kroningszetel, bekend onder de naam « zetel van koning Esward », is zeer oud en dient reeds voor de kroning van de koningen en koninginnen van Engeland sedert het jaar 1300 ! Het is in deze zetel dat de bewuste « Scone Stone » (of steen van Scone) zit, waarop eertijds de Schotse koningen gekroond werden. Het is een grijsachtige zandsteen en werd twee jaar geleden door Schotse nationalisten ontvreemd. De steen kwam echter behouden naar Westminster terug.

DE ADEL VAN HET KONINKRIJK BRENGT HULDE AAN DE JONGE VORSTIN

AL de pairs van Engeland hebben het recht deel te nemen aan de kroning van hun koningin. Ter gelegenheid van de kroning zullen al de pairs een speciale kledij dragen. Het voornaamste stuk daarvan is de rode kapmantel, omzoomd met hermelijn. Daar de Engelse adel echter moet bezuinigen, zal veel van het hermelijn doodeenvoudig... konijnenpels zijn !

Hertog

Markies

Graaf

Burggraaf

Baron

Een pair en zijn vrouw in galakostuum

Drama in het Woud

Mark Trail is met enkele vrienden in Tennessee. Tijdens een grote jachtpartij wil hij een reusachtig everzwijn fotograferen. Het dier schiet op hem toe...

(Wordt voortgezet.)

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

De leeuw van het cirkus Tokburger is ontsnapt. Teddy slaagde er in hem in een park binnen te drijven. Pom, de kleine ezel, moet als lokaas dienen...

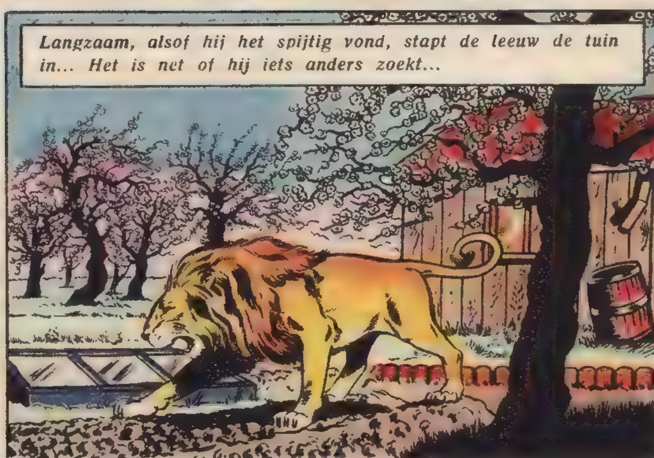

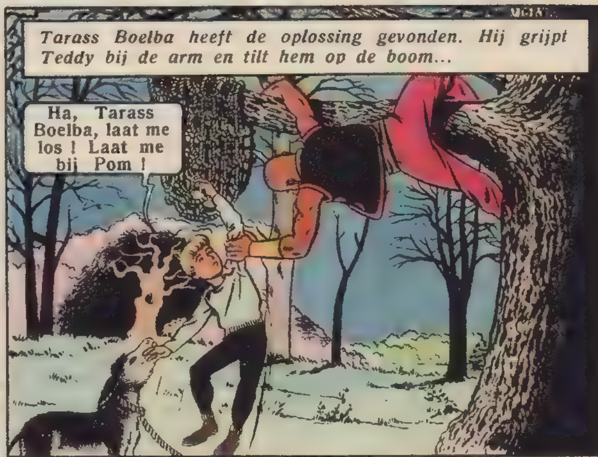

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

ROMAN DOOR M. ARTIGUES GEILLUSTREERD DOOR REF

REDGIE PERALTA GEEFT ZICH NIET GEWONNEN

De omstaanders hingen aan Texas Slim 's lippen toen deze vervolgde :

— Ben Doerski kwam in de omgeving per valscherm neer en werd opgewacht door een handlanger. Deze was verborgen in een van de talrijke schuilplaatsen welke het terrein aldaar biedt, en kwam niet tussen in het korte gevecht dat Tommy Henslow het leven kostte. Jullie weten nu allemaal wie deze handlanger was... Nogmaals Sheldon Gisborne. Hij hielp Doerki's valscherm verbranden en bracht hem dan naar een zeer veilig oord, naar Daffodils Ranch bij de Grote Chef !

Redgie Peralta protesteerde, maar iedereen was er nu van overtuigd dat hij werkelijk, schuldig was en hij vond geen hulp.

— Doerski kwam langs een geheime deur de hoeve binnen en is er nog ! Hij moet veel pret beleefd hebben aan de klopjachten, welke de politie organiseerde om hem in het net te krijgen ! Maar nu gaan we hem even opjagen, Redgie Peralta ! Vijftien jongens blijven hier om de hoeve te bewaken, de rest in het zadel en naar de Daffodils Ranch !

— Ladies en gentlemen, wendde de Ridder van de Prairie zich opnieuw tot het publiek, verontschuldig me wanneer deze rodeo onverwacht en heel zonderling eindigt, het is niet m'n schuld. U kunt me naar het schuiloord van Doerski begeleiden en diegenen, die de villa goed mochten kennen, willen misschien voor gids spelen. Uw getuigenis heb ik trouwens nodig voor al hetgeen er verder zal gebeuren. Ik hoop dat iedereen het daarmee eens is !

Koen, Texas Slim en de vrienden van de Old Fellows Ranch, strijden tegen een machtige misdadigersbende. Na enkele avonturen kan Texas Slim de « Grote Chef » en zijn boodschapper, Sheldon Gisborne, tijdens een rodeo ontmaskeren. Koen, die van het paard geworpen werd, is gelukkig niet gewond...

DE HUISZOEKING LEVERT NIETS OP !

Het publiek juichte Texas Slim toe. Zo'n rodeo was beslist niet alledaags ! Wat 'n avontuur ! Wat 'n sensatie ! Ze voelden zich allemaal de fiere medewerkers van Texas Slim, de ridder die de bandieten versloeg...

Het was een indrukwekkende stoet die naar de ranch van Peralta trok. Vooraan reden de cowboys en de « cowgirls », de meisjes die als Peralta's gasten te paard naar de rodeo gekomen waren. Daarachter kwam een eindeloze rij auto's. Redgie Peralta zat in een van deze wagens, bevrijd van de rope, doch tussen Shorty Crook en Partridge Andy geklemd. Om een huiszoeking te doen, moest de heer des huizes inderdaad aanwezig zijn. Deze huiszoeking leverde, tegen iedere verwachting, niets op. Men vond wel een geheime ingang, een geheime zender, geheime telefoonlijnen en nog veel andere interessante dingen, doch van Ben Doerski geen spoor. Redgie Peralta, die van kamer tot kamer meegeleid werd, grinnikte sarkastisch toen hij het zweet over Slim's voorhoofd zag perelen. Zou hij zich toch vergist hebben ? Zou Ben Doerski niet in de villa van Peralta geweest zijn ? Texas Slim begon te twijfelen, maar wou het niet opgeven en beval een nieuw onderzoek.

Zijn veronderstelling moest juist zijn. Immers, Ben Doerski had er nog geen belang bij gehad zijn schuilplaats te verlaten gezien de nederlagen door de bende opgelopen en het feit dat iedere politieagent zijn persoonsbeschrijving goed in het hoofd geprent had !...

Zou hij ontsnapt zijn even voor het net over hem zou dichtgehaald worden ?

Zo ja, langs welke geheime uitgang ? Of... door welke duivelse list ?

KOEN EN MICKEY ZIEN HEM !

Op het ogenblik dat Texas Slim zich deze vragen stelde, kwamen Koen en Mickey, die de omgeving wat verderop verkend hadden, buiten adem aangehold :

— Wij hebben hem gezien ! Vlug ! Vlug ! Hij daalt langs een koord naar beneden... achter het huis... Vlug !

Texas Slim en zijn helpers liepen naar het grote terras en zagen op een honderdtal meters voor hen Ben Doerski aan een koord de steile berg afdalen. Hij zette alles op het spel en had zijn weg goed gekozen. Langs daar zouden ze hem noch te paard, noch per auto kunnen volgen. Tussen die grillige rotsen en het struikgewas, had hij grote kans aan de achtervolging te ontsnappen.

Enkele geweren werden geschouderd, doch met een schreeuw en een gebaar, verhinderde Texas Slim het fatale schot.

— Dat is mijn zaak, jongens !

Hij nam de Luger, het wapen van Tommy Henslow en mikte... Hij mocht zijn doel niet missen en dat was duivels moeilijk, vermits Slim niet Ben Doerski zelf, maar het touw op het oog had... Een schot weerklonk en de koord viel, vlak onder de voeten van de schurk, naar beneden... Hij had zich tegen de rotswand gedrukt en was verplicht er te blijven hangen... Naar omhoog klimmen durfde hij immers niet, want dan viel hij als een rijpe vrucht in de handen van de cowboys en naar beneden springen betekende eveneens het einde...

— Ga hem halen, jongens, beval Texas Slim.

VOLGENDE WEEK : IN DE GREEP

ZAL DE « GROTE CHEF » ONTSNAPPEN ?

DE cowboys vertrokken om hun opdracht uit te voeren. Iedereen was stomverbaasd over dat « crack-shot » van Slim en niemand lette nog op Redgie Peralta, die daarvan gebruik maakte...

De schurk gooide zijn lijfwachten omver, rukte Shorty Crook de revolver uit de hand en sprong naar een jong meisje, een van zijn gasten... Ze heette Marjorie Reading en was het enig kind van een weduwnaar en diens oogappel en dat wist Redgie Peralta maar al te goed. Ze stond daar in haar wit met goud geborduurd rijkostuum, evenals de andere gasten nog verbaasd over de gebeurtenissen welke zich in zulke korte tijdspanne hadden afgespeeld, naar de acrobatie van Ben Doerski te kijken, toen Redgie Peralta haar plotseling bij de pols greep en meesleurde...

De schurk trok het meisje met de ene hand als een schild voor zich, terwijl hij in de andere de revolver gekneld hield... Hij had dit alles zo vlug en met zulke tijgerachtige lenigheid uitgevoerd, dat zelfs Texas Slim niet snel genoeg kon ingrijpen... Toen de ridder van de Prairie zijn Luger weer bereid hield, was het te laat...

Redgie Peralta loste zijn prooi niet en mikte intussen recht op Texas Slim...

(Wordt voortgezet.)

BEN JE EEN ECHTE KUIFJE's VRIEND ?

1. Ben je reeds geabonneerd op « KUIFJE » ?
2. Maak je al deel uit van de Kuifje's club ?
3. Wappert er 'n Kuifje's wimpel op je fiets ?
4. Schrijf je op Kuifje's briefpapier ?
5. Draag je reeds een Kuifje's kenteken ?
6. Heb je al de Kuifje's albums ?
7. Verzamel je Kuifje's bons ?
8. Neem je deel aan alle Kuifje's prijsvragen ?
9. Staat er een Kuifje's badge op je pet ?
10. Hoeveel nieuwe Kuifje's lezers heb je reeds aangeworven ?

VAN PERALTA !

DE KUIFJE's BON

Dank zij de fijne producten, waarvan de namen hier volgen, kun je heel makkelijk en vlug een groot aantal punten verzamelen :

VICTORIA : Biscuits, chocolade, toffees.
PALMAFINA : CHOCOSWEET, INA. PRINSOR, PALMEX. KUIFJE's ZEEP.
MATERNE : Confituur en producten FRIMA.
HEUDEBERT : Beschuiten HEUDEBERT en HEUFRIA.
TOSELLI : Deegwaren.
FRANCO-SUISSE : CREME DE GRUYERE, BLEUETTE, GOUDA.
VANDENHEUVEL : Tafelbier PILSBERG.
HORTON : Kruiden, azijnen, sausen, fruitsiroop.
PROSMANS : Siroop PROSMANS en PRINCE DE LIEGE.
KOLYNOS : Tandpasta.
KUIFJE : Het weekblad voor jongens en meisjes van 7 tot 77 jaar.

OPGELET !

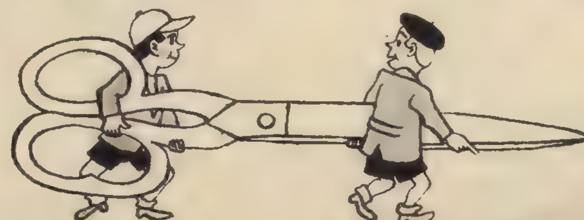
Illustreer met je prentjes en chromo's deze drie prachtige albums die weldra beschikbaar worden
1. « REINAERT DE VOS »;
2. « DE SPROOKJES VAN PERRAULT ».
3. « ZIEN EN WETEN».

Deze albums zijn keurig uitgegeven in kartonnen omslag en te verkrijgen : In de KUIFJE's WINKEL tegen *50 frs.* — Tegen storting van de som van *55 frs* op *P.C.R. 1909.16* van *Kuifje, Brussel*.

GESCHENKENLIJST

		Punten
1.	Afdrukplaatjes KUIFJE, 6 reeksen : De Scepter van Ottokar, Het Zwarte Goud, Mannen op de Maan, Kwik en Flupke, De Blauwe Lotus, Kuifje in Kongo. **Per reeks**	50
2.	Prentjes REINAERT DE VOS, 5 reeksen. (van 1 tot 40, 41 tot 80, 81 tot 120, 121 tot 160, 161 tot 196). **Per reeks**	60
3.	Prentkaarten KUIFJE. **De reeks van 5 kaarten**	70
4.	Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, 4 reeksen (van 1 tot 50, 51 tot 100, 101 tot 150, 151 tot 200). **Per reeks**	75
5.	Schrijfpapier KUIFJE, 5 onderwerpen. **Per omslag**	80
6.	KUIFJE's wimpel, aan weerszijden bedrukt, 3 kleuren	100
7.	Prentjes ZIEN EN WETEN, 6 prachtige chromo's groot formaat : VLIEGTUIGEN, reeksen 1 en 2; VLIEGTUIGEN, oorlog 1939-1945, reeksen 31 en 32; LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2; SPOORWEGEN, reeks 1; MARINE, reeks 1. AUTOMOBIEL, reeks 1. **Per reeks**	125
8.	Kaartspel van de KUIFJE's bons	150
9.	Portemonnaie KUIFJE, sluiting met drukknoop	175
10.	Foto's KONINKLIJKE PRINS, een prachtige collectie van 50 foto's over de jeugd van Koning Boudewijn (1)	200
11.	Portefeuille KUIFJE (twee delen)	200
12.	Verzameling DE ANTWERPSE DIERENTUIN omslag met 20 prachtige prentkaarten in reliëf, met speciale bril **Per omslag**	200
13.	Notablok KUIFJE, passend bij de portefeuille	250
14.	Notablokje ter vervanging	50
15.	Portefeuille KUIFJE, groot model (3 delen)	300
16.	Puzzle KUIFJE op hout, standaard formaat	300
17.	Puzzle KUIFJE op hout, groot model	500
18.	Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500
19.	Speciaal abonnement op het jeugdblad « KUIFJE » (tien nummers)	500

(1) *BELANGRIJK !* — De reeks 1 van deze collectie is bijna uitgeput. Indien je ze wenst, vraag ze dan zo spoedig mogelijk, evenals de overige reeksen. Afzonderlijke foto's kun je verkrijgen tegen *20 punten* per foto

voortgezet.

De Les der Dieren

SCOTLAND-YARD slaagde er maar niet in Hurd bij de kraag te vatten, Hurd, de doder, de brandstichter, de inbreker, het afschuwelijk schepsel... Sluw en verstandig trouwens, altijd alleen optredend, zonder aanbrengers of handlangers, 't geen mogelijke verklikking steeds uitsloot. Nochtans scheelde het maar weinig, of inspecteur Martin Mac Grath kreeg hem bij de lurven.

In het onmetelijk Londen ontdekte hij het hol van het monster, een stelletje kleine, eenvoudige kamers, in de droeve wijk van Islington. Nooit hadden de speurders van Scotland-Yard durven denken, dat Hurd, wiens buit op een half millioen pond geschat werd, er behagen in vond, te leven midden de droogbrood-rentenierkens en de schamele bedienden van Islington, op karig gemeubelde kamertjes.

Doch de vogel was gaan vliegen, op 't ogenblik dat Martin Mac Grath, revolver in de vuist, de eenvoudige woonkamer binnendrong, waar nog een geur vlotte van verse koffie en geroosterde boterhammen.

Martin keek overal rond, en niets ontging zijn scherpe blikken. Toen zette hij zich neer in de enige leunstoel, stak zijn krom met zilver beslagen pijpje aan, en begon na te denken.

Een grote rosse kat kwam hem van nabij bekijken, verwaardigde zich niet eens de aangeboden liefkozing aan te nemen, ging boven op een kast zitten, van waar zij de indringer met haar groene ogen bleef aanstaren. En toen ontdekte Martin Mac Grath iets, dat hem heel gewichtig toescheen...

★

SUPER-INTENDANT Triggs, schudde zijn ruwe witte kop.

— Uw voorstel, Mac Grath, bevalt me niet, in 't geheel niet. Van mijn mannen eis ik moed, zelfs stoutmoedigheid, doch vermetelheid, nimmer.

Op dit ogenblik aanziet Hurd — beroofd van de schuilplaats, die hij aanziet als een veilige, rustige haven, na de wrede uren die hij beleeft — aanziet Hurd u dus als zijn vijand nummer één.

Hij zal rust noch duur kennen alvorens hij u zal neergeveld hebben, wat hij reeds deed met drie onzer beste speurders. En gij zoudt u goedsmoeds aan zijn slagen willen blootstellen? Hurd is geen gewoon misdadiger, ik zou hem zelfs durven vergelijken aan een tijger met mensenhersens.

— Dat is 't juist, antwoordde de inspecteur, in de wildernis zou een tijger die als een mens redeneert, minder kans hebben aan de jager te ontsnappen dan een gewone tijger. Doch het beeld van de tijger valt mee, chef.

En voor de derde maal, die dag, ontwikkelde Mac Grath zijn plan.

— Het zij zo, zuchtte eindelijk de superintendant. Indien ge bij de dodenwhist de vierde man zult zijn, wordt ge op de kosten van de Kroon begraven, en zullen uw flaphoed, uw zwarte regenmantel en de lelijke zegelring die ge aan uw vinger draagt, naar het museum Tussaud gaan, waar men van u een onsterfelijke maken zal in beschilderde was.

Ik zal drie mannen van de vliegende brigade nodig hebben, zei Mac Grath, doch wees gerust, chef, ze zullen geen ogenblik in gevaar verkeren. 't Gevaar behoud ik voor me zelf, en erg zal het wel niet zijn.

— Verwaande jongen! riep Triggs, 't zij zo... Ik geef u Booth, King en Briggs mede. Nog 'n woordje voor wat de tijger aangaat. Ik bracht vijftien jaar van mijn leven door in Indië, en meen te weten dat de tijger heel dikwijls de jager ziet, alvorens de jager, de tijger.

Dat is 't juist, herhaalde Mac Grath, en hij ging Booth, King en Briggs opzoeken, drie prachtkerels, die stom van verbazing naar hem bleven luisteren.

★

DRIE dagen na dit onderhoud kreeg Martin het gevoel dat « de tijger hem zag ». Ergens in de nachtnevel had het middernacht geslagen. Om zich naar zijn woonst in Tannerstreet te begeven, had hij de weg langs Church-Gardens genomen, een groot verwilderd grasplein waar dolende honden en katten meester waren. Hij hoorde niemand komen, doch plots voelde hij een hard voorwerp tegen zijn rug, terwijl een ietwat moede stem fluisterde :

— Verroer u niet, Mac Grath, en steek de armen op!

Martin gehoorzaamde, langzaam gingen zijn handen omhoog.

— En keer u niet om, ging de stem voort, ga recht voor u... wanneer ik het zal zeggen, zwenkt ge links af, en...

Martin hoorde een doffe slag, gevolgd door een ruwe vloek, en een woedend gebrul, terwijl de witte straal van een electrisehe toorts door het duister schoot.

Hij keek om en glimlachte toen hij drie reusachtige schimmen zag, die een hevig tegenspartelende man te pakken hadden en hem vlug de polsboeien aandeden.

— Hurd, zei Martin, ik heb u.

— 'k Wens u geluk, klonk het grimmig terug.

★

SIR, zei super-intendant Triggs, tot de grote chef van Scotland-Yard, die drommelse speurder met de kromme pijp (heeft men ooit een Engels detective gezien die een *kromme* pijp rookt?), zal 't u zelf vertellen hoe hij 't aan boord lei met Hurd.

— Door de les der dieren, Sir, sprak Martin, Mijnheer Triggs die in Indië geleefd heeft, moet weten dat men de tijger aanlokt bij middel van een geitje vastgebonden aan een boom.

— Dat is geen nieuws, meende de grote chef, en u hebt de rol gespeeld van het geitje. Maar de tijger had met u korte metten kunnen maken.

— Korte metten? Toch niet, Sir, nooit doodt de tijger het geitje aanstonds, hij speelt er een beetje haasje over mee, buitelt en springt.

— Akkoord, bromde Triggs, maar ik heb u gezegd dat ik Hurd aanzag als een tijger met mensenverstand. Hij had zich dus anders kunnen aanstellen en de aangeboden prooi aanstonds doden.

— Toch zou hij het niet gedaan hebben, wedervoer Mac Grath, ook van de eerste les, deze van de tijger, weerhield ik slechts de helft.

— We gaan tot de andere lessen over, glimlachte de grote baas.

— Ze werden me gegeven door een kat en muizen, Sir, en ziehier hoe : In de woonkamer van Hurd ontdekte ik iets dat mijn aandacht trok : eerst en vooral een kat, en daarna een kooitje met enkele muizen.

Een kat, dat gaat nog, iedereen kan er een aan huis hebben, doch muizen! Ik opende het kooitje en liet er één weglopen.

Terstond vloog de kat er op af, en toen aanschouwde ik een tamelijk gekend toneel : de kat kreeg het diertje te pakken, doodde het niet, maar begon er mee te spelen.

Doch weldra moest ik vaststellen dat de kat een fantasie aan de dag legde, zoals men er nooit bij andere katten ontmoet. Het was even merkwaardig als wreed; het kattenspel dat ik bijwoonde was een echt meesterstuk van verfijnde wreedheid.

Toen begreep ik : het dier was op dat spelletje afgericht, en Hurd moest er oprecht genoegen aan beleven, vermits hij steeds muizen bij de hand hield.

— En de les? vroeg de chef.

— Met een tikje beredenering en een beetje meer verbeelding zag ik Hurd zijn geliefkoosde kat nabootsen, en met zijn vijand nummer één spelen, als zijn kater met de muis.

— En na de rol van het geitje nam u die van de muis waar?

— Juist, Sir. En ik wist dat Hurd, toen hij zijn revolver tegen mijn rug duwde, niet aanstonds ging schieten, om zich het vreselijk plezier van de kat te mogen gunnen. Echter liet ik hem niet te veel tijd, en daarom had ik Booth, King en Briggs, ergens in het duister en vlak in de buurt, opgesteld.

— Heel goed, besloot de chef, maar toch zal ik de les der dieren niet op het programma van de politieschool stellen!

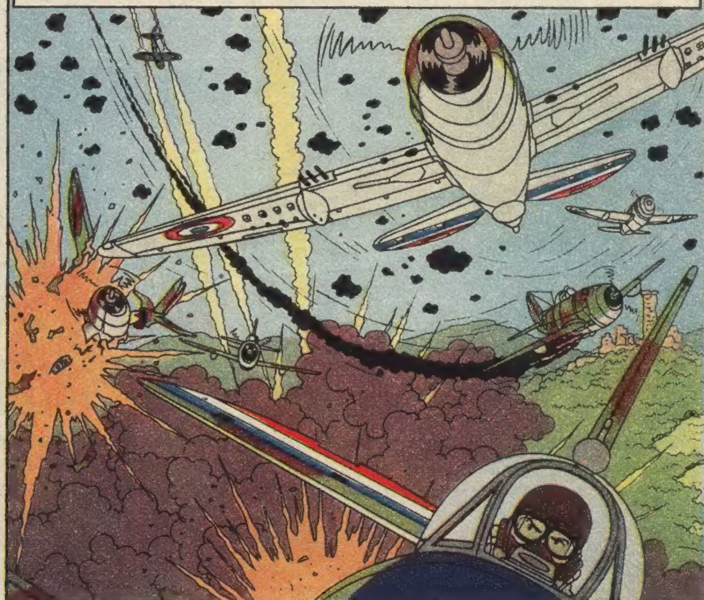
Verhaal door J. FLANDERS — Geïllustreerd door Fr. CRAENHALS

HET SEIN STAAT OP ROOD

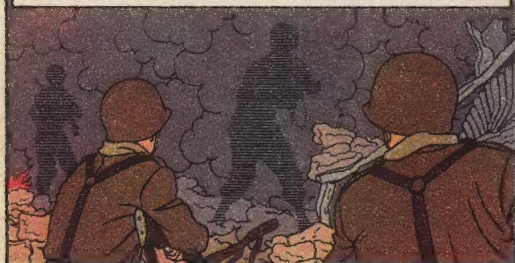
TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

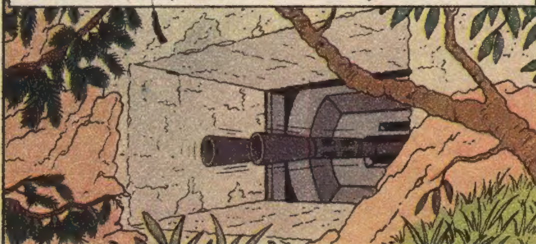
Land- en luchtstrijdkrachten vallen de Zwarte Toren, basis van de bende die dreigde Parijs te vernietigen, aan. De infanteristen laten het veld vrij voor de vliegtuigen.

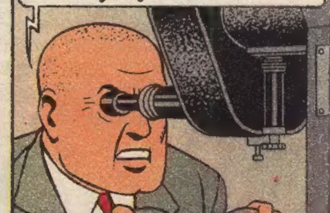

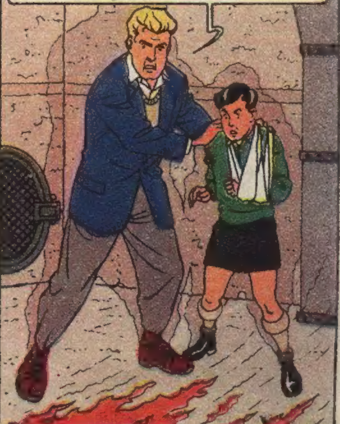

(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

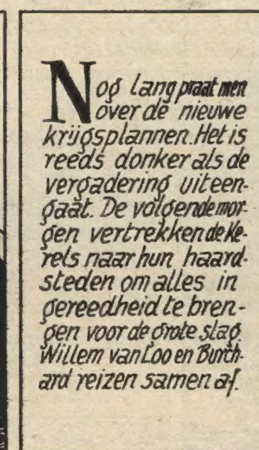

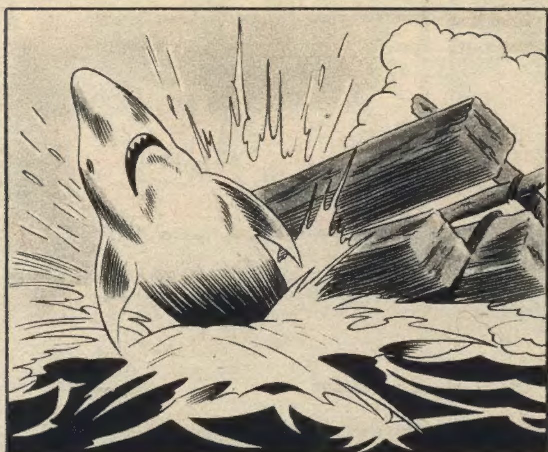

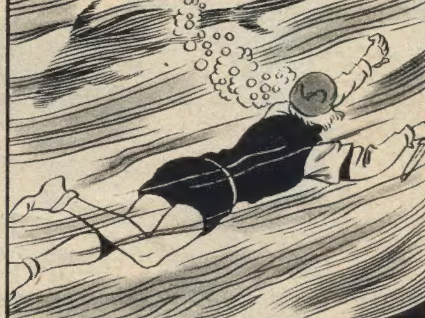
(Wordt voortgezet.)

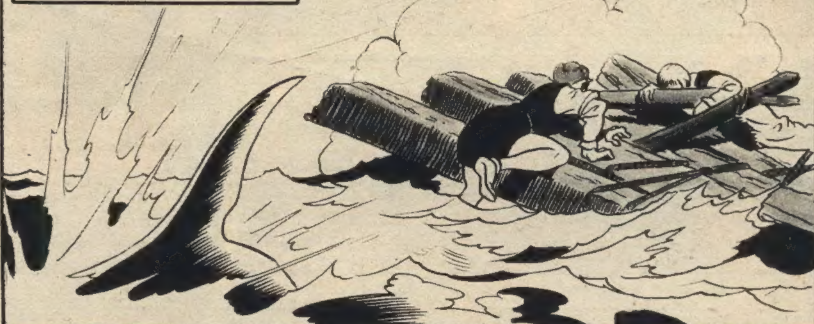
Tijl en Lamme, die op een vlot dobberen, hebben ook Nele kunnen oppikken. Tijl verdedigt zijn bewusteloze vrienden tegen een haai...

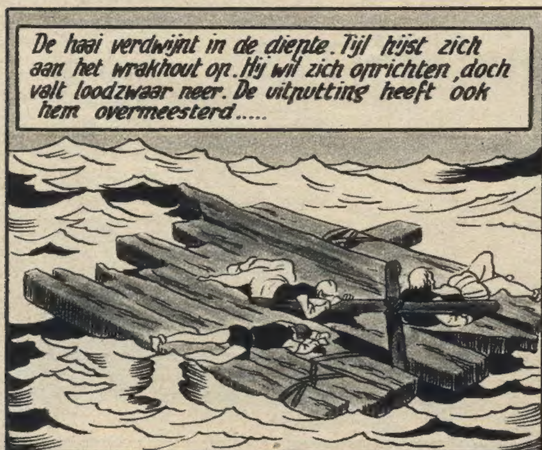

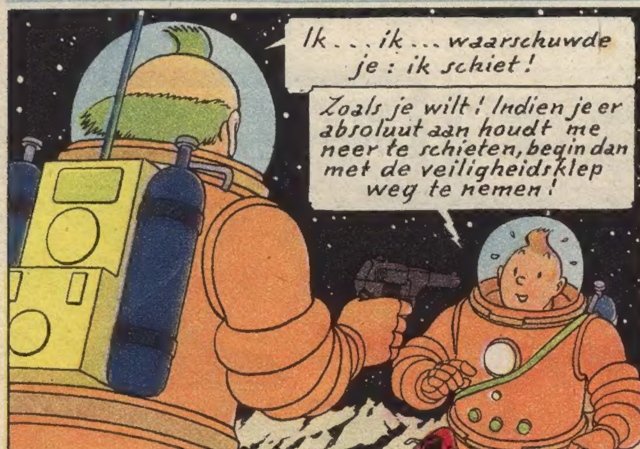

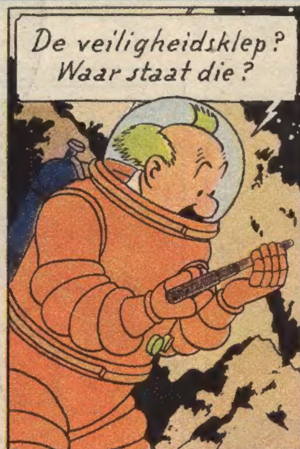
KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

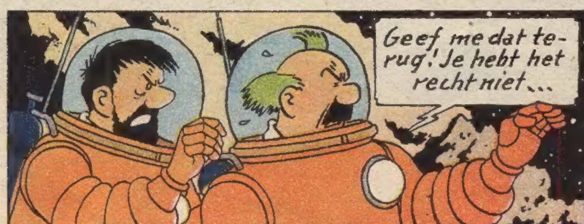
De raket is veilig op de maan geland. Een van de detectives heeft een dwaze bui, maar dat is niet zijn schuld. De zuurstoftoevoer is slecht geregeld. Hij is er met Kuifje's revolver vandoor gegaan en.

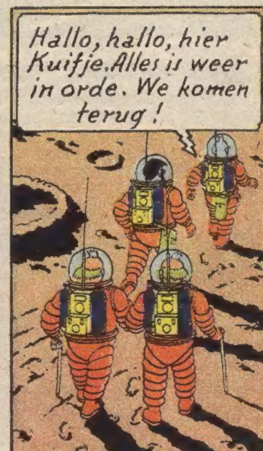

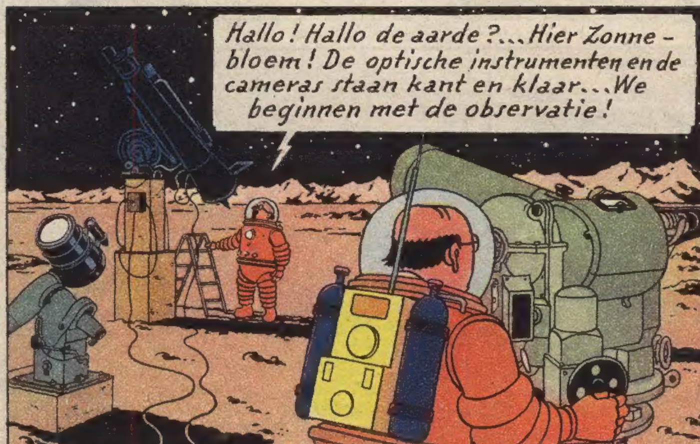

UITTREKSEL UIT HET LOGBOEK VAN PROFESSOR ZONNEBLOEM

3 Juni 23.45 u (uur v.d. aarde) - Al het materieel werd afgeladen. Wolff en ik beginnen met het oprichten van het observatorium. Het werk gestaakt om 22 u. Kapitein Haddock en Kuifje monteerden een deel van de rupswagen.

4 Juni - 8.30 u. Het werk hervat om 4 u. (uur v.d. aarde) De telescoop werd op de betonnen basis bevestigd. De cameras werden opgesteld. De theodoliet is gereed

(Wordt voortgezet.)